

а кой можеше да имъ каже още колко време ще останатъ на луната? Да, да, безъ вода работата имъ е съвсемъ лоша!

Татунчо се запжти къмъ поляната, въ срѣдата на която се издигаше голѣма купчина камъни, одето искаше да разгледа околността. Неговитѣ стѣпки се отбелязваха съвсемъ ясно по гладкия пѣськъ. Тѣ бѣха първитѣ човѣшки стѣпки върху луната. Имаше ли по-гордѣ човѣкъ отъ Татунчо въ тая минута? И какъ да не е гордѣ. Така лесно ли е прѣвъ да се качишъ на луната и безъ страхъ да скиташъ по нея. Свърши се. Татунчо стана вече великъ човѣкъ.

Той бързо се покатери по камънитѣ, хвърли погледъ наоколо и, като не откри никжде нито изворче, нито нѣкакво поточе, запжти се отчаянъ къмъ цепелина. Но въ това време Татунка, която бѣше прегледала примуса, махаше разтревожено

рѣце и викаше съ разплаканъ гласъ:

— Татунчо, Татунчо, ние вече никога не можемъ да се върнемъ! Въ примуса нѣма капка газъ.

— Мълчи, не приказвай такива работи! — смѣра я изплашениятъ Татунчо и грабна

примуса, да провѣри самъ. Но въ него, наистина, нѣмаше капчица газъ. Какъ ще го запалятъ сега? Какъ ще накаратъ цепелина да литне отново къмъ земята? Нима наистина тѣ никога нѣма да се върнатъ при майка си? Че какво ще ядатъ на тая пуста луна? Какво ще пиятъ? Ами ако се появатъ нѣкакви опасни

звѣрове?

— Дали на луната има вълци и мечки? — попита Татунка, цѣла разтреперана.

— За мечки и вълци не знамъ, но като гледамъ тия пѣсьци, все ми се струва, че ей сега ще изреве нѣкой лъвъ надъ